Escaladorul

Escaladorul

Maşinile claxonau, insultele erau aruncate încolo și încoace, poliţiştii fluierau strident. Oamenii ordinii reuşeau cu greu să împingă masele spre trotuarele supraaglomerate, în centrul oraşului Los Angeles, pulsantul oraş cu paisprezece milioane de locuitori din sudul Californiei, urma să aibă loc din nou ceva deosebit. Vis-a-vis de unul din cele mai mari magazine universale ale oraşului se îngrămădeau mii de oameni agitaţi. Toţi priveau spre faţada înaltă şi alunecoasă. construită din şiruri lungi de geamuri a magazinului universal.

Un escalador făcuse cunoscut printr-un afiş că în acea zi la o oră stabilită va escalada fără vreun ajutor peretele magazinului până la acoperiş. Toţi stăteau acolo înghesuiţi ca ciorchinii de struguri, aşteptând nerăbdători marea senzaţie. Mulţi din mulţime se uitau iarăşi şi iarăşi la peretele neted şi înalt, după care dădeau din cap fără să spună un cuvânt. Alţii gesticulau violent pentru a explica vecinului care se îndoia ce drum va alege escaladorul pentru temerara sa ascensiune.

În sfârşit, sosi momentul mult aşteptat. Un tânăr cu trupul zvelt, îmbrăcat într-un trening de culoare albastru deschis, care atrăgea privirea, îşi făcu apariţia şi, încet, cu grijă, începu să escaladeze peretele. Cu binoclul se puteau vedea trăsăturile feţei căţărătorului, exprimând firescul unei asemenea tentative.

Deja balansa pe bordura unei ferestre, apoi urcă pe o cărămidă ieşită puţin în afară, apoi, mai departe, pe o cornişă îngustă. În felul acesta, el urca bucată cu bucată, urmărit cu încordare de privirile unei mulţimi imense. Imposibilul părea a deveni realitate. Era deja aproape de acoperiş. Se putea observa clar cum tânărul pipăia la dreapta şi la stânga peretele de deasupra lui, pentru a găsi iarăşi ceva care să fie destul de solid pentru a-i susţine corpul şi a-l ajuta să înainteze. Şi parcă a zărit ceva care arăta ca o bucată de tencuială de ciment cenuşiu sau o cărămidă albicioasă, ieşită în afară. Se întinse după ea cât putu, însă nu ajunse până la ea. Cu răsuflarea tăiată, mulţimea privea în sus. Pe mulţi îi trecură fiorii. Tânărul de pe zid ezită o clipă, după care făcu o mişcare fulgerătoare pentru a apuca presupusa ieşitură din zid. În acel moment, sub ochii îngroziţi de spaimă ai spectatorilor se prăbuşi la pământ. În mâinile sale mai ţinea un ghemotoc cenuşiu ce s-a dovedit a fi din pânză de păianjen îmbâcsită de praf. Ceea ce considerase el că ar fi o piatră era un nimic.

Cât de mulţi oameni se aseamănă în închipuirea lor religioasă cu acest escalador! Pe baza propriei lor străduinţe şi cumpăniri, ei încearcă să ajungă în cer. Cred că pot fi mântuiţi după propriul lor model sau trăiesc după motto-ul: „Fii corect şi nu te uita la nimeni!" La sfârşit însă vor face o amară experienţă, pentru că s-au încrezut doar într-o pânză de păianjen, fiind pierduţi pentru veşnicie. Pesemne, zâmbeşti. După tine, acestea sunt „concepţii învechite". Nu te înşela însă! Cuvântul lui Dumnezeu este sfânt şi infailibil și va mai dăinui încă şi atunci când tot ce vedem cu ochii va trece, se va nimici. El spune despre aceia care pornesc cu puteri proprii spre Împărăţia lui Dumnezeu: „ţes pânze de păianjen”. Pânzele lor nu slujesc la facerea hainelor şi nu pot să se acopere cu lucrarea lor (Isaia 59.5-6).

De aceea nu-ţi pune încrederea şi speranţa într-o pânză de păianjen care nu rezistă la nimic! Pune-ţi speranţa numai în Fiul lui Dumnezeu, care este Mântuitorul Isus Hristos! El a murit la cruce pentru păcatele tale. Podoaba şi haina de sărbătoare să-ţi fie sângele şi dreptatea lui Isus şi nicidecum o pânză de păianjen! Numai Domnul Isus este stânca; El te poate purta prin furtuni şi chiar prin moarte. El şi numai El doreşte să te aibă aproape de Sine şi să-ţi dăruiască de pe acum siguranţa şi bucuria veşnică. De-ai declara cu încredere şi cu inimă fericită: „Da, El este Stânca şi Ajutorul meu" (Psalmul 62.2)! De aceea nu mai ţese pânză de păianjen, ca să nu se mai poată spune despre tine: „încrederea lui este zdrobită şi sprijinul lui este o pânză de păianjen" (Iov 8.14)!